

Фрейзер Енн

Ф86 Внутрішня імперія. Книга 2: Скажи мені / Енн Фрейзер; пер. з англ. Т. Дуди. — Київ: Видавництво Букшеф, 2024. — 304 с.

ISBN 978-617-548-267-4

Кримінальна профайлерка Рені Фішер і детектив Деніел Елліс намагаюся зарадити своїм дитячим травмам, наслідки яких не минають упродовж кількох десятиліть. Пошуки відповідей і об'єднують їх. Так само, як і злочин, який вони мають розкрити, поки не загинув ще хтось.

У кемпінгу на Тихоокеанській стежці в Каліфорнії вбито гіда, а троє молодих туристів зникають безслідно. Єдина зачіпка сама по собі є головоломкою: відео з місця злочину, яке скидається радше на моторошну постановку, завантажено в соціальні мережі. Дівчину, яка його опублікувала, не можуть знайти. Чи це вірусний розіграш, який пішов не так, як планували, чи в лісі відбувається щось насправду зловісне? Ситуація загострюється, коли одну зі зниклих знаходять ледь живою, проте непритомною. Поки Рені й Деніел намагаються відрізнити правду від вигадки, таємне минуле стикається з теперішнім, загрожуючи розірвати їхні стосунки. Чи правда, якої вони дошукувалися, стане зрештою тягарем? Чи такий стан справ остаточно їх зламає?

УДК 821.111(73)'06-312.4

This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com.

Літературно-художнє видання

ISBN 978-617-548-267-4

Text copyright © 2021 by Theresa Weir

Cover design by Damon Freeman

© Дуда Т., переклад, 2024

© ТОВ «Видавництво «Букшеф», виключна ліцензія на видання, оригінал-макет, 2024

РОЗДІЛ 1

Четвірка туристок одна за одною йшли вузькою утопаною Тихоокеанською стежкою у Південній Каліфорнії, шеренгу замикала Емерсон. Повітря було прохолодне, але сонце припікало. Здаля долинав спів невидимої птахи. Завивав вітер, і цей пульсуючий звук то наростав, то спадав. Емерсон уявила гігантський кратер. В уяві вона малювала джерело звуку як чорну хмару, що клубочиться всередині величезного кратера. Іноді свист вітру був майже кумедним — ніби маленька дитина гуде під простирадлом. У-у-у-у-у. Її молодша сестра так робила, коли хотіла налякати. Емерсон вдавала, що боїться, а сестра реготала.

Вона десь чула, що звук може фізично зашкодити людині. Цікаво, чи це правда. Можливо, брехня. Здається, це називають інфразвуковою інтрузією. Однак їй п'ятнадцять, вона вже не дитина, а достатньо зріла людина, щоб розуміти, що словам дорослих не завжди можна довіряти. Всі брехали, особливо її мати.

Хоча потрапила у цей похід проти волі, Емерсон не могла заперечити свою емоційну реакцію на краєвиди. Вже кілька разів, коли бачила глибокі каньйони і вічнозелені дерева, окремі з яких були вищі за будинки в Лос-Анджелесі, у її грудях розпу-скалася квітка захвату. Сліпучо-синє небо без жодного натику на хмари. Вузькі стежини й повороти, на яких вітер то здіймав волосся, то шпурляв його назад

в обличчя. Стрімкі та дикі проходи, прозорі струмки, дрібні тваринки, що розсипалися навсібіч.

Дівчата переважно мовчали, час від часу минаючи ділянки, де залишилися обвуглені стовбури дерев після пожеж, які й досі пахнули димом, хоча жінка, яка їх вела, сказала, що пожежа сталася понад рік тому. Серед акрів мертвих дерев на тендітних стеблах танцювали жовті та фіолетові квіти, що якимось чином трималися на вітрові. Але краса природи жодним чином не пом'якшувала серце Емерсон. Ну має вона телефонну залежність, то й що? У неї могли бути набагато гірші залежності. Вона жодного разу не пробувала екстазі, метамфетамін чи ЛСД, хоча майже всі її ровесники бавилися хоча б одним наркотиком. Її батьки мали б радіти, що вона така чудова дитина.

«Сприймай це як канікули», — сказала їй мати.

У глянцевої брошури обіцяли, що перебування в «Калейдоскопі» й буде розкішними канікулами. Їй та іншим постояльцям пропонували смачну їжу — чудову їжу, насправді, вишукані страви, приготовані відомим кухарем. Там був басейн, у якому можна купатися, і це весело, а також вони могли малювати й читати. Але там не було телевізорів, і їм забороняли користуватися електронними пристроями. Вони мали групові заняття, які Емерсон ненавиділа з усією пристрасстю, яку могла виказувати мова її тіла. І тепер, після сидіння на одному місці (під замком) упродовж тижня, їх повели на три дні у похід — у «Калейдоскопі» всі звихнулися на природі. *Та-дам!* Але це все одно в'язниця, і похід сприймався як покарання.

Попри те що дівчина кипіла гнівом, попри сумніви щодо ночі і замилювання навколишньою красою, її все одно діяла нудьга. Емерсон упіймала себе

на тому, що механічно потяглася до телефона. І хоча шукала його вже разів зо двадцять з моменту виходу з парковки, де їх висадив чувак із «Калейдоскопа», її щоразу огортала паніка, перш ніж згадувала, що телефон у матері.

Так, у неї, мабуть, проблеми. І що тепер?

Можна було б просто сховати її телефон на тиждень. Або вся сім'я могла б піти у похід разом і залишити свої телефони вдома. *Безкоштовно.* Вона не потребувала втручання. Її залежність від соціальних мереж не досягла кризового рівня.

Кризовий рівень. Вона закотила очі. Невидимий птах продовжував верещати.

Це той самий птах? Чи новий? Птахи взагалі переслідують людей? Здавалося, цей намагався щось їм сказати. Вона колись читала про птаха в джунглях Амазонки, який заманював заблукалих людей у гущавину. Люди йшли і йшли за ним, і просто зникали в джунглях, після чого їх більше ніхто не бачив. Можливо, цей птах був хорошим і намагався попередити її про небезпеку?

— Що ти від мене хочеш? — крикнула вона йому.

Птах проігнорував.

Інші члени групи озирнулися на неї. Вона знизала плечима. Вони знову відвернулися, стиснули руками лямки рюкзаків і продовжили свою бездумну ходу, троє ображених дівчат і одна особа, яка пішла з ними, тому що це її робота. Цією особою була Джанет Рейвенскрофт, працівниця «Калейдоскопа». Схожа на професійного туриста зі своїми каштановими косами, кепі, темними окулярами. На ній були шкіряні черевики, товсті шкарпетки, куртка, що майоріла як прапор при кожному пориві вітру. Раніше вона розповіла дівчатам, що здолала всю Тихоокеанську

стежку. Коли ніхто не відреагував, сказала, що протяжність цієї стежки — 4 265 кілометрів і вона тягнеться від Мексики до Канади.

Навіщо? Саме це подумала Емерсон, але промовчала. *Навіщо* ти її здолала?

А далі Джанет повідомила, що має Потрійну корону. Знову ж таки, ніхто не прокоментував, і тоді Джанет підняла рукав куртки і показала їм товстий срібний браслет на зап'ястку. На браслеті був мідний трикутник.

— Потрійна корона означає, що ти подолав три найдовші пішохідні маршрути у США, — пояснила вона. — Тихоокеанську стежку, Стежку Аппалачів та Континентальний рубіж. Купно це майже 12 875 кілометрів.

Дівчата сказали, що це круто, хоча насправді нікого це не зацікавило, — просто з чемності. Життя дорослих буває таким нудним і дивним. Вони захоплюються такими речами...

Дві інші дівчини — найліпші подруги — ходили до приватної середньої школи в Палм-Спрінгс. В обох були популярні канали на ютубі, але білявка Порша Девайн мала набагато більше підписників, можливо, тому, що її батько — відомий актор Філіп Девайн. Дивно про це думати. Тобто що хлопець, на якого Емерсон дивилася в кінотеатрі з попкорном, насправді має дитину і справжню, а не екранну сім'ю. Емерсон не любила бойовики, але знала, хто він такий, адже виросла на сценах його карколомних пригод. Вигаданих, звісно. То він висить на скелі, то стрибає з гелікоптерів, рятує людей із палаючих будівель. Усе таке. Речі, до яких вона не мала жодного стосунку, але могла уявити, як це робить її батько — справжній батько, а не вітчим.

Налетів такий сильний порив вітру, що їй перехопило подих і вона виринула з фантазій. Вітер просто забив рота. Порша скрикнула, коли з неї злетіла бандана. Усі четверо дивилися, як шматок тканини злетів над верхівками дерев, а потім зник. Їм усім вручили бандани разом із вітальними рюкзакками. Симпатичні, з логотипом курорту в обрамленні ялинки. *Табір. Курорт.* Ці слова вживали в центрі лікування залежності. Емерсон не знадобилося багато часу, щоб зрозуміти, що вони не повинні називати його тим, чим він був насправді — наркологічним центром. Це йшло урозріз з усією атмосферою, яку намагалися створити в цьому місці.

Що вище підіймалася група, то холодніше ставало. У якийсь момент дівчата зупинилися й надягли кофти — також однакового кольору і з логотипом «курорту» — застєбнули блискавки, натягнули капюшони, дістали напої та закуски. Вони тремтіли і шморгали носами.

Холодне повітря мало б принести полегшення після спеки Сан-Бернардіно, але сприймалося як чергова насмішка і несправедливе покарання. Раптом вони зіткнулися з іншою групою, і від несподіванки синхронно потяглися по телефони, хоча й не мали їх.

Це ж треба, вони на стежині не одні. Емерсон думала, що там буде тільки природа. Але ні. Виявляється, тут ходять інші люди, і це її нервувало. Вона чула, що зараз не сезон. Занадто спекотно для проходження всієї стежки. Більшість мандрівників, яких вони зустрічали, мали такий вигляд, ніби брели цілу вічність, і багато з них почали свій шлях ще в Мексиці. Спорядження зношене, очі скляні, черевики подерті, у деяких пальці стирчали з дірок. Рухалися як зомбі, так наче забули, навіщо взагалі почали свій шлях. Один хлопець,

з яким вони заговорили, сказав, що хоче схуднути. Інші, як-от Емерсон та її група, йшли в похід, щоб утекти від інтернету. Дехто просто прагнув заховатися від світу. І, очевидно, походи також допомагали людям, які пережили травму і втрату. Чи не тому батьки змусили її це зробити, подумала дівчина. Можливо, справа зовсім не в телефоні. Можливо, вони думали, що їй досі потрібне зцілення. Але стрілянина в школі сталася багато років тому. З нею все гаразд.

Вони знову зупинилися, цього разу на галявині. Грунт під їхніми черевиками щільно утрамбувався від величезної кількості ніг, які пройшли тут за тиждень, місяць чи рік. Четвірка обступила дерев'яний знак, який позначав наступне визначне місце маршруту. Там вказувалася висота місцини — 2 438 метрів. До дерев'яного знака прикріплені вицвілі фотографії людей, які зникли безвісти на стежці. Заламіновані аркуші пожовкли і обтріпалися. Вони здавалися старими. Чи цих людей досі вважають зниклими? Чи їх знайшли, але ніхто не повернувся, щоб зняти фото? Мабуть, так. Кому потрібен зайвий клопіт.

Без обговорення — можливо, всі почувалися трохи наляканими чи навіть добряче наляканими, — дівчата повернулися спинами до сумних фотографій. Тоді Емерсон помітила, що Джанет опустила голову. Вона дивилася на свій телефон.

Дивилася на свій телефон.

Саме так, друзі.

— Здається, у вас теж є проблема, — сказала Порша.

Емерсон здивовано пирхнула. Вона й досі сумнівалася, чи подобається їй ця дівчина, але у Порші були яйця. Емерсон це визнавала.

Джанет провела пальцем по екрану.

— Гаразд, вимикаю.

Жінка прибрала телефон. Мала збентежений вигляд. Хай би що вона зараз сказала, це звучатиме як виправдання.

— Я на секунду, — сказала Джанет. — Надіслала «Калейдоскопу» нашу геолокацію.

Ага.

Джанет сіла на колоду і причепилася до Джо-Джо МакГрат. Та повсякчас нервувала, озиралася через плече, ніби чекала, що у будь-який момент хтось з'явиться.

— Що з тобою, Джо-Джо. Що ти відчуваєш? — запитала Джанет.

О, Боже. Емерсон ледве втрималася, щоб не закрити очі. Розмовна терапія. Їй це також знайоме.

— Просто не розумію, навіщо я тут, — сказала дівчина.

Її макіяж був точним і професійним витвором мистецтва. Складно уявити, який вигляд вона має без нього. Хай як дивно, Емерсон сподівалася, що похід дасть відповідь на це питання. Саме зараз повіки Джо-Джо підведено густими чорними стрілками, брови ідеально промальовані, на личку близько двадцяти ідеальних веснянок, а на щоках блищить рум'янець. У розмові з нею важко відвести погляд чи навіть зосередитися на тому, що вона говорить — її обличчя — суцільна інтригуюча маска. Як їй це вдається? Неймовірний талант.

Існувало два типи травмованих людей: ті, хто приймав розмовну терапію, і ті, хто просто брехав, щоб від них відчепилися. Емерсон була брехухою і пишалася цим.

— Я не мала б тут бути — і в поході, і в «Калейдоскопі» взагалі, — сказала Джо-Джо. Її очі блищали.